

O / HAKKÂRİ'DE BİR MEVSİM*

Ferit Edgü'nün

Yayınevimizdeki Kitapları:

ÖYKÜ / ANLATI

Av, Bir Gemide, Çılgılık, Devam, Doğu Öyküleri, Do Sesi,
Giden Bir Kedinin Ardından, İşte Deniz Maria, Kaçkınlar,
Nijinski Öyküleri, Yaralı Zaman

ROMAN

Eylül'ün Gölgesinde Bir Yazdı, Kimse, O/Hakkârî'de Bir Mevsim

SANAT

Van Gogh / Yüzyıl Sonra, Biçimler Renkler Sözcükler, Abidin,
Selma Gürbüz İçin Üç Yazı

DENEME

Buluşmalar, Şimdi Saat Kaç, Tüm Ders Notları, Yazmak Eylemi

GECEYARISI KİTAPLARI

Avara Kasnak, Cahil, İnsanlık Halleri, Korkuyorum, Paraboller

TOPLU YAPITLAR

Görsel Yolculuklar (*Sanat yazıları*), Leş (*Toplu öyküler*)

MEKTUPLAR

"Her şeyin Sonundayım" / Tezer Özlü - Ferit Edgü
Özyurdunda Yabancı Olmak / Demir Özlü - Ferit Edgü

***SEL** YAYINCILIK / ROMAN

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 887**

ISBN 978-975-570-895-9

O / HAKKÂRİ'DE BİR MEVSİM

Ferit Edgü

Roman

© Ferit Edgü 2006, 2014

© Sel Yayıncılık, 2006, 2014

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ada Yayınları, 1977

Sel'de Birinci Baskı: Nisan, 2006

40. Yıl Özel Basım: Ekim, 2017

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Ferit Edgü

Ö
Hakkâri'de
Bir Mevsim

Roman

I / Yabancılar Arasında Bir Yabancı

Söyledim değil mi, teknem kayalara çarpıp battı.
Ve kendimi burada buldum.
Söyledim değil mi, kızgın kumların üstünde değil, deniz kıyısında değil, başı bulutlarda bir yerdeydi bu kayalar.
Kendime geldiğimde, çevremdeki insanlara denizi ve tayfaları sordum.
Hiçbir şey anlamadılar.
Karların üstüne, (çünkü karla kaplı kayaların üstünde bulmuştum kendimi) bir çubukla denizin dalgalarını çizdim.
Bir de gemi.
Bilemediler.
Deniz nasıl anlatılır?
Çevremdekiler, yaşamları boyu görmemişlerdi denizi.
(Bunu sonradan öğrendim.)

Denizden değilse, nerden geliyordum?
Hangi tufan atmıştı beni buraya?
Bilmiyorum.
Gerçekte bir gemim olduğunu
kaptan, çarkçı, muço ya da o geminin bir yolcusu olup olmadığını,
giderek sözünü ettiğim kazanın gerçekten mi,
yoksa düşümde mi başıma geldiğini de bilmiyordum.
Ansımıyordum.
Bugün, bunları yazarken de bilmiyorum, ansımıyorum.

Bildiğim, ansıdığım şu: karlı bir dağ başında buldum bir gün kendimi.

Bir kazazede miydim?

Yoksa bir sürgün mü

Yoksa bir mahkûm mu?

Öyleyse neydi suçum?

Yoksa, ben hep burda yaşadım, burda doğup büyüdüm de, sonra bir gün, büyük kentlerin, paranın, orospulukların (ya da denizin diyelim) çağrısına dayanamayıp, çekip gittim de, sonra gene bir gün (Tanrı'nın günleri eksilir mi?) o, okyanustaki yılan balıkları örneği, dölümü, son dölümü vermek ve ölmek için mi döndüm buraya?

Ansımadığım, belleğimden silinmiş, ama bilinçaltımda tüm canlılığını sürdüren bu ana toprağına?

Bu sarp kayalara?

Bu karakışa?

Eğer gerçek buysa, benim gerçeğim; bağırمام, başımı taştan taşa vurmam gerek. Çünkü günahların en büyüğünü işlemişim demektir: Ana dilimi unutmak.

Öyleyse her şey olabilir. Her şey. Mantığa sığan ve sığmayan. (Mantık! Burda ne garip sözcük!)

Çünkü ben de bir insanoğluydum.

İnsanoğulları içinde bir insanoğlu.

Yabancılar arasında bir yabancı.

Bir başka olasılık: Belki de Doğu'nun ünlü tılsımlarından, büyülerinden biri bu duruma getirdi beni.

Belki bir bitki, bir çiçek, bir taş parçasıydı aslım.

Bir büyücünün tılsımı, bu insanların içinde insan sureti (herhangi bir insan) vermişti bana.

Olabilir.

Çünkü kafam, burda ilk uyandığımda; burda, ilk kez kendimi bu insanların arasında bulduğumda, bomboştu.

İçim bomboştu. Yani gövdem de bomboştu.

Başkalarının öğrettiğı, ezberlediğim, anlamlarını bilmediğim sözcüklerle konuşur gibiydim.

Neyse, ne önemi var, bitkiden, taştan, topraktan, insan, herhangi bir insan durumuna gelmiş olmanın?
(Eğer böyleyse, bir gün aynı tılsımla, kendime, taşta, toprağa; çiçeksem, çiçeğe dönüşürüm olup biter.)
Buraya, nerden, nasıl düşmüş olmamın da önemi yok!
İster tekneyle uzak denizlerin birinde batıp, kurtulmuş bir kazazede olayım,
ister kendimin ya da başkalarının sürgünü, hükümlüsü.
İster trenle
ister kağıyla
ister yalınayak gelmiş olayım buraya.
Neyi değiştirir?

Ben oradaydım, dilinden anlamadığım insanların arasında.
Dilimden çok az kimselerin anladığı insanların arasında.
Gökyüzüne yakın bir dağ başında.
Önemli olan, önemli de değil, gerçek olan, tek gerçek olan buydu.
Bunu anladım.
Anladıktan sonra da, artık geçmişi bilmek, eski günleri anımsamak istemedim.
Anıdığım yalnız adımdı.
Bir sabah ezanıyla kulağıma fısıldanmış, anlamsız bir sözcük:
Adım.
Bazı durumlarda bu bile yeter.
Bşkalarının deneylerinden yararlanmasını bilen, ders almasını bilen okuyucu, sana sesleniyorum: Öyle durumlar olur ki, adını, öz adını anımsan bile yeterlidir. Bir çiçeğin adı bile yeterlidir.
Sevdiğinin (yani bir başka insanoğlunun ya da kızının) adı çok yeterlidir.
Bu senin yaşama nedenin bile olabilir.
Nokta.
Hadi, şimdi anlat bakalım öykünü
kırık kalem.